

VITEŽI
V
PEKLE

ROMAN BUREŠ

VITEJTE
PEKLE

**VITEJTE
V
PEKLE**

R O M A N B U R E Š

Copyright © Roman Bureš, 2022

Cover © Lukáš Tuma, 2022

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2022

ISBN 978-80-278-0095-7 (print)

ISBN 978-80-278-1244-8 (ePub)

ISBN 978-80-278-1245-5 (mobi)

ISBN 978-80-278-1246-2 (pdf)

Knihu věnuji milionům kuřat, která musí kvůli levnému masíčku v našich bříškách protrpět život plný bolesti a utrpení.

Klikněte na rychlokurata.cz a pomozte zastavit zbytečnou krutost.

Díky, Roman Bureš

O LIDSKÉM DOBYTKU

Jednou mě napadlo, že by bylo fajn, kdyby se náckům v koncentráku objevil ďábel (nesudte mě, nemůžu za to, co se mi honí hlavou), a nakonec jsem musel napsat tuto povídku, abych zjistil, jak by to dopadlo. Shodou okolností zrovna v té době sestavovala Epocha antologii Ve stínu Říše, v níž byla přítomnost nácků podmínkou.

Nakonec se ukázalo, že mi ani povídka nestačila, a musel jsem napsat román Inferium.

A pak se ukázalo, že ani to nestačilo, a musel jsem napsat pokračování. Typický příklad, kdy se malá povídka rozroste na téměř jedenáct set stran textu.

1

Ve vzduchu se vznášel odér alkoholu a milování. Rónan otevřel oči a okamžitě toho zalitoval. Škvírou mezi okenicemi se prořezával ostrý sluneční paprsek a vypaloval mu díru do hlavy. S očima otevřenýma na provozní mini-

mum se vyhrabal z peřin a posadil se na kraj postele. Hukot v hlavě se změnil v tupou bolest. Poplácal růžovou zadnici, která vykukovala z přikrývek. Marie zabručela a přehodila si přes ni cíp deky.

„Zlato, vypadni.“

Zpod deky se ozvalo zahuhlání. Znělo to, jako by mu mlynářova žena vyčítala nedostatek taktu.

Ahoj, příteli, podrbal za ušima Šišku.

Spasiteli, dostalo se mu v odpověď laskavého olíznutí dlaně.

Rónan našel pejska na polní cestě, zbitého a vyhladovělého, a i když už se z nejhoršího dostal, stále byl příliš slabý, než aby trávil noci venku se zbytkem smečky.

Rónan vstal a přemohl touhu okamžitě si zase sednout.

„Měla bys jít,“ zopakoval pokud možno jemně.

Otevřel dveře a nahé tělo vystavil ranním paprskům. Přiřítla se smečka a zuřivě ho vítala. Její vůdce rotvajler Koleno se dral dopředu jako ledoborec, aby si urval největší díl pozornosti.

Les se hýbal životem a voněl teplem, ptáci uctívali ráno zběsilým řevem, někteří pokřikovali i na něj. Rónan přešel ke studni a opláchl se studenou vodou. Ve dveřích se objevila mly-

nářka zabalená do deky. Vykukovalo jí jedno pěkné plné ňadro.

„Miláčku, je teprve sedm,“ postěžovala si.

Rónan si povzdychl a kdesi vydoloval poslední zbytky empatie, vrátil se ke srubu a do dlaní něžně uchopil její tvář. Podívala se na něj a přivírala přitom oči jako kočka. Musela se řádně zaklonit, aby dvoumetrovému Rónanovi pohlédla do tváře.

„Manžel se ti dnes vrátí, měla bys k němu mít ohledy,“ řekl a snažil se, aby to neznělo povýšeně.

„Kašlu na něj,“ zakřenila se Marie. „Nejradši bych tu zůstala s tebou v té tvé chaloupce.“

To bylo to poslední, o co stál.

Mám ji vyhnat, náčelníku?

Rónan se zamračil na rotvajlera, který ho pozoroval s bojovně rozkročenýma nohama. Kolenem sklopil uši a začal čenichem rejdit v trávě, jako by nic neřekl.

Marie pustila deku a slunce rozzářilo její bělostnou pleť.

Rónan lidstvem pohrdal, ale pro ženy měl slabost; a pro tuhle mlynářku obzvlášť.

Usmívala se a přitiskla k němu svoje měkké voňavé tělo. „Rónan...“ poválela jeho jméno na jazyku. „Tak bych jednou mohla pojmenovat svého syna. To je německé jméno?“

„Keltské,“ povzdechl si a celkem ochotně se poddával vášni. Mladá drzá mlynářka se mu líbila a jedno číslo navíc ho nezabije. Popadl ji za ruku a odtáhl zpět do postele. Ale hned potom pomaže zpátky do svého života.

2

Nazývat hostinec U Zrzouna hotelem vyžadovalo velkou dávku fantazie. Byla to zaplivaná špeluňka s barem v přízemí a dvěma pokoji v podkroví. Samael otevřel okno a vyhlédl ven. Prašnou Křovinu tvořila jediná nedlážděná ulice lemovaná dřevěnými štíty, z nichž ostrý pouštní vítr serval většinu barev.

Samael z kapsy kraťasů vytáhl hodinky na zlatém řetízku a odklopil víčko. Bylo teprve půl desáté, ale už vládlo horké dusno. Ohlédl se po Lilith. Ležela přes obě postele, údy rozhozené do stran, nahá a odkopaná.

Ale byla vzhůru, ocasem líně mrskala ze strany na stranu.

„Zlatíčko, vstávej,“ naklonil se a políbil ji na dlouhou šíji, kterou tak miloval. „No tak, broučku,“ hladil ji Samael. „Musíme vyrazit, máme práci.“

Prašná Křovina bylo poslední městečko na úpatí Železných hor, soumara musejí koupit tady.

Lilith se od něj vzdorovitě odtáhla.

Samael jí zajel rukou těsně pod kořen ocasu, kde začínala čára zadečku.

„Na to zapomeň!“ zakřenila se na něj.

Plácl jí: „Pohni, dnes ta sranda teprve začíná.“

Recepci vévodil vycpaný člověk s krum-páčkem v ruce. Stál na podstavci uprostřed vstupní haly. Pihovatou kůži už měl zažloutlou a prožranou od molů, zrzavou hřívou vype-lichanou.

Pan majitel chrápal s hlavou položenou na pultu. Z přízemí se až do rána ozýval hlahol, kterého se majitel tohoto zařízení podle všeho osobně účastnil. Účet už byl zaplacen, Samael ho tedy nebudil a mezi rohy mu položil klíč od pokoje.

V jediné ulici stálo nezbytné kasino, pobočka Mammonovy banky s malými zamřížovanými okny a nevěstinec s růžovou fasádou. I zde patřily kurtizány k městské smetánce, žádnou však nezahlédl, pravděpodobně měly volno. Uprostřed ulice se tyčila kamenná radnice, z jejíhož balkonu zplihle visel Satanův prapor, na stěně byla přibitá zlatá deska s textem Charty.

Nerovnou prašnou silnici lemovaly dřevěné chodníky. Po většinu roku tady chcípl pes, ale během svátků se sjeli hospodáři z celého okolí a mnohanásobně navýšili počet obyvatel. Kde

ale všichni jsou? Samael čekal, že tu bude víc živo.

Míjeli kovárny, hospody a krámky se smíšeným zbožím. Nebeská blána světlala a skvrny nad mraky tmavly, horko stoupalo. Samael a Lilith se vlekli nedlážděnou ulicí plnou výmolů, oba měli jen krátké kapsáče a tílka, na zádech krosny s výbavou.

„Potím se jako dobytek,“ postěžovala si Lilith.

„A co teprve nahoře v horách...“

„Jak vysoko vůbec polezeme?“

„Slíbil jsem ti úchvatné výhledy, takže co nejvyš.“

Procházel kolem místní nálevny. „Příteli, buď zdrav!“ zahalekal Samael na staříka, který seděl na schodech před vchodem a zřejmě čekal, až otevrou. „Hledám dobytčí trh.“

Stařec se k němu naklonil s dlaní u ucha.

„Říkám: kde najdeme dobytčí trh?“ zvýšil hlas Samael a tiše dodal: „Chci prodat tuhle čertici.“

Lilith ho přes lýtko šlehla ocasem.

Stařík pochopil a navedl je.

Trh se skutečně nacházel zhruba v místech, která jim popsal.

„To je puch,“ postěžovala si Lilith.

V průvodci se psalo, že pokud chce člověk koupit soumara, musí na trh brzy ráno, ještě

než se stane vedro neúnosným. Tržiště hučelo životem, hlasy dohadujících se kupců se slévaly do jedolitého hukotu, kterým občas proniklo zabečení dobytka. Nad tržištěm se zvedal rudý prach, který ulpíval na zpoceně kůži.

Prodírali se davem a podsadití sedláci do nich nevybíravě vráželi. Lilith měla oči navrch hlavy a ocásek ustrašeně stočený kolem pasu, mezi prsty žmoulala jeho chlupatou špičku. Proplétali se z jedné uličky do druhé. Chvíli se zastavili u aukce jednorožců a obdivovali nádherně stavěná zvířata. Samael si postěžoval na inflaci. Ještě před pěti lety si za cenu jednorožce mohl koupit dva lidi, dnes už to bylo lidí pět nebo šest. Nadprůměrná úroda lidí zlevnila, ostatní domácí zvířata však konstantně zdražovala.

„Zeptáme se tady,“ ukázal na ohradu, ve které se k sobě vyděšeně tisklo několik soumarů. „Budte zdrav,“ usmál se na farmáře, který seděl na stoličce a balil si marihuanovou cigaretu.

Zvedl k nim oči, olízl cigaretu, odplivl si a zapálil ji.

„Chtěli bychom koupit člověka,“ snažil se Samael udržet přátelský tón. Pohostinnosti domorodců už začínal mít plné zuby.

Farmář se konečně zvedl a oprášil si seprané lacláče, které napíнал jeho pivní pupek. „Copak

tady dělá mládež z Pandemonia?“ zavrčel a vyfoukl jejich směrem dým.

Lilith tahala Samaela za ruku, aby to zkusili jinde, jenže ten nemínil tak snadno ustoupit.

„Jsem taky farmář. Z Raumu,“ řekl odměřeně. „A přišel jsem udělat obchod.“

Farmář si se zájmem prohlížel Lilith, která mu vzdorovitě pohled vracela. Nebo se o to alespoň pokoušela. „Tak farmář, jo? A co děláte tady?“

„Jdeme do hor,“ kývl Samael k masivu, který se rýsoval na obzoru.

„Turisti,“ znovu si odplivl farmář. „Co skončila válka, jsou vás tu tři prdele.“

„Kastovní válka skončila před dvaceti lety a žádné tři prdele turistů tu nevidím,“ rozhlížel se Samael. „Ale jestli nechcete, uděláme obchod jinde.“

„Dobře, přesvědčils mě,“ rozhodil rukama farmář, jako by se vzdával. „Možná bych pro tebe měl jeden kus, speciální horskej druh. Jako by tu na tebe čekal.“ Otevřel branku s dobyt看kem a jednoho za loket vytáhl. „Co mu říkáš? Ten vydrží všechno.“

Každému kusu lidského dobytka se nad hlavou vznáší disk aury – čím temnější a širší disk je, tím je konkrétní člověk odolnější, jeho maso jemnější, a tím rychleji dorůstá. To zná každý,

ale zkušený farmář dokáže v auře vyčíst i leccos navíc.

Tento kus je pěkně stavěný, trochu exotický – má zešikmené oči a světlou hřívou. Tahle rasa se dnes už nerodí. Znamená to, že už je pěkně starý, jeho aura má také sotva postřehnutelné trhlinky – průhledné nitky, které občas vyplují od středu směrem k okraji. Ten kus býval exkluzivní, ale podle Samaela už moc dlouho nevydrží.

„Kolik za něj.“

„Aura jako uhel,“ chválil ho farmář. „Ten tu bude ještě tisíc let. Jeho masíčko se rozpadá na jazyku a za pár hodin doroste. Dvacet grošů, milej pane!“

Zřejmě nevěří, že Samael vyrůstal na farmě, a domnívá se, že je jenom hloupý měšťák, který se nechá snadno napálit.

„Ten nemá cenu ani osmi a oba to dobře víme.“

Farmářův strojený úsměv povadl. Chvíli to vypadalo, že řekne něco, co skončí rvačkou, pak se však rozchechtal a samce odstrčil směrem ke stádečku. „Tys s tou farmou nekecal, mladej pane,“ zahrozil mu naoko prstem. „Tak kterýho?“

„Toho s hnědou hřívou.“

„Tohodle?“ vytáhl z chumlu další kus. Jeho aura nebyla tak temná, zato velmi čerstvá. Tenhle kus se vylíhl teprve nedávno.

„Jo, toho беру. Co za něj?“

Chvilku se dohadovali o ceně, nakonec se shodli na devíti groších. Samael z toho měl radost, v jejich kraji, chudém na dobytek, na něm vydělá dva nebo tři groše.

„Berete šeky Mammonovy banky?“

Farmářův úsměv opět povadl, přitáhl si samce zase k sobě. „Jestli nemáš platinu, hochu, tak mě akorát vokrádáš vo čas. A když mě někdo vokrádá vo čas, bejvám dost nerudnej...“

„Šeky berou všude, můžete si je v městečku vybrat.“

„Tady bereme jenom tvrdou měnu,“ zašustil prsty o sebe, jako by v nich držel mince.

Vysvětlovat takovému buranovi výhody papírových peněz by skutečně byla ztráta času, navíc by to hrozilo pěknou přesdržkou, už totiž upoutali pozornost okolních trhovců.

Ještě že si Samael vzal hotovost. Sáhł do vnitřní kapsičky kraťasů a vyndal hranatou platinovou minci s iridiovým středem. Měla cenu deseti obyčejných platinových grošů.

Farmářův obličej se opět roztáhl do širokého úsměvu a z vlastního váčku vyndal jednu platinovou minci se Satanovou podobiznou. Vrazil ji Samaelovi do dlaně a přistrčil člověka k ohraďd. „Je tvůj, mladej pane.“

3

Rónan se brouzдал kapradím a poslouchal ptáky. Miloval jejich zpěv. Kdesi vepředu se proháněli Koleno a Slintající bůh – starý buldok, kterého našel uvízlého v pytláckém oku.

Hlubokých lesů ubývalo, dokonce i ve zdánlivé divočině, jako je tato. A podle jeho máti bude ještě hůř. Byla obdařena viděními; říkala, že dvacátý věk bude plný krve. Dvacátý první však bude ještě horší – lidé vyhubí vše živé na souši i v mořích, přelidní se, začnou hladovět a budou se dusit pod poklicí těžkých par. Rónan se obával, že se na vlastní kůži přesvědčí, jak blízko svých předpovědí byla. Co se týká dvacátého století, zatím se na jeho vkus trefila až příliš.

Pak to ucítil.

Ve stejný okamžik vyštěkl Koleno. Volal ho. Naléhavě.

Rónan přidal do kroku, i když se mu vůbec nechtělo. Smutek, ke kterému se blížil, visel uprostřed mýtiny jako temný jedovatý mrak. Ještě než došel na místo, věděl, co ho tam čeká.

Vnitřní hlas mu moudře radil, aby se na to vykašlal, že to není jeho věc. Ale copak ho někdy poslechl?

Vyšel na mýtinu, kde se do něj opřelo slunce. I na tu dálku slyšel bzukot much. Oba psi stáli jako na stráží. Slintající bůh byl z pachu vyděšený a nerozhodný. Nejraději by utekl, ale před Kolenem si to nedovolil. Rotvajler se na Rónana otočil: *Co s tím, kapitáne?*

Rónan se prodíral mlázím, které se mu otíralo o kalhoty, jako by ho chtělo zastavit. Na zemi seděla asi tříletá holčička a cucala si palec. Tváře měla umouněné a pohled apatický. Zády se opírala o mrtvolu, ze které už všechno teplo vyprchalo. Byl to muž. V bedrech měl díru po kulce.

Není to tvoje válka, chlapče, zaslechl hlas dávno mrtvé matky. Jen je nech, ať se pozabíjejí.

Rónan se považoval za cynika, ale kam se na mámu hrabal.

Blíží se, upozornil Kolenou. Oba psi větřili se zvednutými čumáky.

Čekejte! rozkázal Rónan.

Tak! A co teď? Muž, zřejmě otec, utíkal s dítětem v náručí. Večer padl vyčerpáním a podle zvaleného kapradí se ještě chvíli plazil. Rónan v duchu viděl, jak holčička cupitá vedle něj, tahá ho za sako a snaží se mu pomáhat. Tehdy plakala. Teď už ne. Na to je po probdělé noci příliš slabá.

V dálce zaslechl štěkot.

Zachránče můj a vládče, je čas zdrhnout. Když měl Slintající bůh strach, uchýloval se ke květnatému vyjadřování.

Ale na zdrhání bylo pozdě. Kapradím se k nim řítíl pěkně stavěný německý ovčák. Zrazil se dva metry od nich. Rónanovi psi začali vrčet.

Zmizte, chátro! Vyštěkl ovčák.

Čistá rasa, povzdechl si v duchu Rónan.

Moji pánové jsou na cestě. Oni jsou vládci univerza. Oni jsou...

Rónan zvedl ruku a to blábolení utnul, pes sotva slyšitelně kníkl. Z místa se však nehnul. Slintající bůh i Koleno by se na něj nejradši vrhli, tyhle vyšlechtěné týpky nesnášeli, Rónan jim to ale nedovolil.

Na kraji mýtiny se objevili dva muži v maskovaných uniformách.

Rónan si přidřep, aby se mohl Artaxovi, jak se německý ovčák jmenoval, podívat do očí.

Tady vládnú já, příteli. Pes sklopil čumák k zemi a přiokrčil se, jako by očekával ránu. Neublížíš lidskému mláděti! Pes chtěl cosi namítnout, ale neodvážil se. Nebudeš nástrojem svých pánů. Nebudou se za tebe schovávat. Jsou slabí. Jsou to zbabělci.

Vojáci se zatím blížili, hlavně zbraní skloněné k zemi.

„Ještě ten Židák dýchá?“ křikl jeden z nich německy. Rónan tu řeč nesnášel, ale ovládal ji dobře. Již celá staletí.

Já jsem pánem nad životem a smrtí. Ne ty! A už vůbec ne oni! promlouval dál k Artaxovi.

Ovčák po něm od země pokukoval. Když vojáci přišli, se staženým ocasem se za ně schoval.

„Copak je, Artaxi?“ podivoval se psovod.

Muži měli na límcích černé nášivky s dvojicí bílých blesků. První držel pušku, druhý samopal.

Rónan se postavil do plné výšky. Prohlížel si je. Nejen zvenku, ale také zevnitř. Dostat se do hlavy vojína Schmitkeho bylo banální, u inteligentnějšího desátníka Eichlera to vyžadovalo více úsilí.

... lovci partyzánů. Měli za sebou nepěkné skutky, zkušenosti s vybjíjením celých vesnic...

Tyhle informace dostal ze Schmitkeho hlavy během dvou vteřin. Jak s nimi naloží, zatím nevěděl. Už je to dlouho, co se míchal do lidských válek.

„Vy jste ho střelil,“ kývl na Schmitkeho. Nebyla to otázka, ale konstatování.

Vojín přikývl: „Z šedesáti metrů,“ dodal hrdě.

Rónan se mu přestal šťourat v mysli, cítil, jak mu kvapem ubývá energie.

„Co s ní bude?“

„To není váš problém,“ vložil se do toho desátník Eichler a kývl na vojína, aby ji sebral.

Děvčátko zemře. To byl fakt stejně jasný, jako že ráno vyjde slunce. A podle Eichlera, který na východě už leccos viděl, to bude ošklivá smrt.

Tahle válka byla vyhlazovací. Občas cítil vlaky projíždějící tři kilometry severně od jeho srubu. Jako by se po trati prohnala vichřice zoufalství a bezmoci. Obav a skrývaného děsu. Kam ty narvané vagony jezdily, Rónan netušil, ale provázek je mrak smrti.

Podíval se na holčičku. Stále si cucala palec, druhou rukou se však chytila cípu saka svého mrtvého otce.

Vojín Schmitke se k ní brodil kapradím, desátník Eichler si s prstem na spoušti prohlížel Rónana.

Měl by je nechat. Ať udělají, co musejí. Není to jeho věc. Když se naposledy míchal do osudu světa (mimoходом také kvůli ženské), inkvizice ho celé dny naháněla po saských lesích.

Schmitke si přehodil pušku přes rameno a sklonil se k dítěti.

Holčička ho sledovala velkýma jasnýma očima. Pak se podívala na Rónana.

A ten měl ke své smůle pro bezmocné tvory slabost. I když neměl lidi rád, děti pro něj zůstávaly čisté a nevinné.

Eichler Rónana podmračeně sledoval, hlaveň samopalů se nepatrně zvedla. Schmitke popadl dívku za buclaté předloktí...

... a Rónan se rozhodl – tak jako koneckonců vždy – čistě intuitivně.

Artaxi, chceš žít, nebo zemřít?

Německý ovčák v tom měl celkem jasno. Skočil Eichlerovi po krku a desátník zařval překvapením a bolestí. Schmitke se ohlédl a okřikl ho.

Jenže Artax už si zvolil stranu, už mu nepatřil. Povalil desátníka na zem a rval mu hrdlo, samopal pověšený na popruhu uvízl mezi oběma zmítajícími se těly.

Schmitke se vrhnul kamarádovi na pomoc.

„Stůj,“ zamumlal Rónan. Nemusel to říkat nahlas, už měl otěže vojínovy mysli pevně v rukách.

Schmitke se zarazil v půli kroku. V obličejí zbrunátněl a na krku mu vystoupily žíly. Zmohl se jen na pohyb očních bulv, vytřeštěně sledoval střídavě Rónana a desátníka trhaného jeho vlastním psem.

Tohle bude těžké, Rónan už to dlouho nedělal a cítil, že rychle slábne. Ranní kocovina mu také moc nepřidá. Až se doplahočí zpět do sruhu, půjde to z něj horem dolem a v kadibudce možná stráví zbytek dne.

Přesto cítil divošské nadšení. Animální radost úspěšného predátora.

Klekl si k dívence a vzal do dlaní její ruce. Jmenovala se Amálka. Podívala se mu do očí a její pohled se projasnil.

Kdy se probudí tatínek? Myšlenka ostrá jako břitva.

„Drž si ouška a nepouštěj je.“ Rónan zvedl její dlaně a přiložil jí je na uši.

Amálka ho poslechla. Opět se postavil a trochu se zapotácel.

Desátník Eichler zatím řval bolestí a snažil se od sebe odtrhnout čtyřicet kilo zmítajících se svalů. Schmitke se třásl a trhavě se pokoušel rozhýbat. Nedařilo se mu to.

„Dřepni si,“ ukázal Rónan na pařez. Jeho hlas zanikl v Eichlerově řevu, ale Schmitke ho slyšel uvnitř hlavy. Velmi zřetelně a velmi hlasitě. Vojnín chtěl něco říct, ale podařilo se mu jen vycenit zuby, probublávala mezi nimi pěna. Nakonec se mu podlomila kolena a kecl si na zadek.

Artaxovi se konečně podařilo prokousnout Eichlerovo hrdlo. Řev se změnil na bublavé chroptění. Schmitke to sledoval vyvaleným pohledem, po čele se mu řinul pot a na krku pulsovaly žíly jako hadice.

Desátník se konečně přestal zmítat. Schmitkeho pohled se stočil k Rónanovi. Nechápal, co se děje, ale očima zalitýma slzami ho prosil o milost.

Rónan se předklonil a pohled mu vracel. Sám měl oči rozšířené a jasné jako letní obloha. Už neměl moc sil, ale ještě okamžik vydrží. Bude to stát za to.

„Zabij se,“ řekl jemně.

Voják si trhaně sundal pušku z ramene a pažbu zapřel do hlíny. Prskal přitom pěnu a pot mu kapal z obočí. Pomalu obrátil hlaveň proti obličejí.

„Otevři pusu,“ řekl téměř něžně Rónan.

Schmitke to udělal a Rónan, aniž by si to uvědomil, ho napodobil.

„Šup dovnitř.“

Hlaveň začala mizet v mužových ústech, po černém kovu stékaly sliny. Rónan zhluboka dýchal. Srdce mu bušilo velmi pomalu, avšak strašlivou silou. Udělal pár kroků dozadu a dával pozor, aby neupadl – pořádně se mu točila hlava.

Schmitkeho zkroucené prsty se začaly sunout po pažbě. Skučel u toho do hlavně. Vypadalo to, jako by se na ni pokoušel hrát. Palec se zahákl za jazýček spouště.

„Sbohem.“

Voják zmáčkl spoušť a jeho temeno se rozletělo jako vulkán.

Rónan prudce vydechl, jako by právě dosáhl orgasmu. Okolní svět se rozjasnil. Opět vnímal zeleň lesa a zpěv ptáků.

Oba psi sledovali svého pána s novým respektem. Artax olizoval krev prýštící z rozervaného desátníkova hrdla a provinile po očku sledoval Rónana.

Fuj je to! řekl Rónan. *Pojď sem.* Artax příklusal s rudým čumákem u země.

Amálka stále seděla na zemi a buclatýma rukama si zakrývala uši.

Rónan se k tomu bobečku smutku sehnul a děvčátko zvedl. Připadalo mu příšerně těžké. Bez ohlédnutí se vydal domů. Snad ho nohy donesou, měl je jako z gumy.

Objeví se tu další Němci a začnou pročesávat lesy. Možná ho i donutí zvednout kotvy. Nebude to poprvé.

Podíval se na holčičku, která se mu natřásala v náručí. Vrátila mu pohled. Natáhla ruku a zvědavě si sáhla na jeho ošlehaný obličej.

Ženský, vy jediné mě vždycky spolehlivě dostanete do problémů, usmíval se Rónan.

Vzpomněl si na moc, kterou právě probudil. Možná se po dlouhé době opět zapojí do dění světa. Možná se dokonce pustí do války. Rozpínavost Germánů mu lezla na nervy už v dobách, kdy světu vládli Římané.

4

Úzká prašná cesta stoupala stále strměji a s každým krokem se zvětšovalo i horko; fyzikální zákony byly neúprosné – spolu s výškou stoupala i teplota.

„Zůstaň!“ trhl Samael provazem

Člověk se zastavil se skloněnou hlavou. Na zádech nesl soudek s vodou. Samael sundal z háčku plecháček a naplnil ho.

Podíval se dolů ze svahu. Zdola se k němu strojovým tempem blížila Lilith. „Co je s tebou, ty lemro?“ zahulákala na něj zvesela.

„Utáboříme se?“

„Už nemůžeš nebo co?“

„Já můžu jít celou noc, ale beru ohledy na dámu.“

Lilith kolem něj prošla a její krásný, ostře řezaný obličej se rozzářil v úsměvu. „Nebud' posera,“ štouchla do něj ramenem. „Aspoň ještě k támhle tomu stromu,“ ukázala před sebe.

„Je to krásná holka, ale strašně umanutá,“ řekl trpitelsky soumarovi. „Doufám, že jí to nadšení vydrží.“

Lilith si to bezstarostně štrádovala do kopce.

„Tak pohni,“ trhl provazem a člověk začal opět šlapat.

Dohnal ji a soumara přivázal ke kmeni osamocenému cedru. Nebál se, že uteče – tady nebylo kam –, ale mohl by se pokusit zabít. Čerstvě vylíhlí lidé k tomu mívali sklony. Byl to jen tupý dobytek, který netušil, že se zabít nemůže.

„Sedni!“

Člověk se zhroutil s ramenem opřeným o kmen.

Samael se usadil vedle Lilith, která právě zapalovačem s jiskřičkou věčného ohně podpalovala posbírané klestí. Přitiskla se k němu, hlavu mu opřela o rameno a svůj ocas omotala kolem jeho.

„To je úžasný výhled,“ vzdychla zasněně.

Viděli zalesněné úpatí hor, Prašnou Křovinu, která vypadala jen jako shluk miniaturních domečků. Po rovné stříbrné železnici neslyšně uháněl vlak, za kterým se táhl závoj šedého kouře. Tržiště nebylo přes skály vidět, odhaloval ho pouze mrak prachu, který ohýbal a rozpouštěl vítr. Viděli políčka a farmy, řeku a zavlažovací kanály.

Nebe tmavlo, jednotně a rovnoměrně. Velké tmavé skvrny nad mraky se začínaly rozplývat.

„Říká se, že skvrny jsou koncentrované lidské zlo,“ řekl zasněně Samael.

„O nebi se říká spousta věcí,“ podotkla Lilith.

Se soumrakem alespoň částečně polevilo horko.

„Chtěla bych se milovat,“ zašeptala Lilith a podívala se na něj, v jejích černých očích se mihotaly plameny. Políbila ho. Její jazyk byl tak sladký, její kůže tak voňavá.

Najednou se odtáhla, chytila ho za rohy a zakřenila se: „Ale mám hlad jako zvíře. Nejdřív si dáme večeri!“

„Ach, ty mrcho,“ zakňoural vzrušený Samael.

„Dala bych si ražniči. Jen tak nad ohníčkem,“ usmála se, až se jí vytvořily dolíčky.

Jak on ty dolíčky zbožňoval!

„No, a když to bude dobré, můžeme se u toho ohníčku pomilovat,“ uzavřela celou věc.

Samael se s povzdechem zvedl a z batohu vytáhl nůž.

„Na to se nemůžu dívat,“ špitla Lilith a zakryla si oči jako malá holka.

Samael došel k člověku, který po něm příkrčeně pokukoval.

„No tak... Buď hodnej...“ Popadl ho zezadu za krk a převalil na břicho, zaklekl ho a ze zadnice mu zkušeně odřízl dva plátky masa.

Člověk se kroutil a tlumeně vyl do prachu. Samael mu ze zad sundal soudek, Lilith nakrájela maso na kostičky, napíchala ho na klacek a proložila rajčaty a cibulí, které

koupili na trhu. Za chvíli začal odkapávat tuk a ohníček po každé kapce vesele ožil.

Opět se k sobě přitulili. Nebe již nadobro ztmavlo a jejich tváře ozařovala jen modravá zář plamenů. „Nakonec z toho bude fajn výlet,“ dobírala si ho Lilith.

„Tohle není výlet, ale mise, miláčku,“ upřesnil Samael.

Trochu nevěřičně se na něj otočila: „Ty tomu opravdu věříš?“

Samaela se to trochu dotklo. „Ať se ti to nespálí,“ houkl dotčeně.

„Ty opravdu té mapě věříš?“ chtěla vědět Lilith. „Miláčku, nerada bych, abys byl potom zklamaný. Myslím, až zjistíš, že to byly jenom kecy.“

„Lilith, byl to můj děda!“ Teď už se Samael cítil trochu naštvaný. „O něm takhle nemluv!“ Prudce vstal a obrátil maso.

„A nemohl třeba blouznit? Říkal jsi, že ti mapu svěřil těsně před smrtí.“

Samael si proti ní klekl a vzal její drobné ruce do svých. Nechtěl se hádat. A nechtěl přijít o romantické milování pod širákem. „Miláčku, to zjistíme, až vyšplháme nahoru, že jo? Teda pokud to zvládneš,“ zašklebil se pochybovačně.

„Já zvládnu mnohem víc, ty lumpe,“ odpověděla s úsměvem a vášnivě ho políbila.

5

Rónan to podělal. Tentokrát opravdu důkladně! Jak mohl ty německý šmejdy takhle podcenit?

Protože jsi starej a línej! Padesát let se flákáš po lesích a svádíš vesničanky, a najednou se rozhodneš bojovat s celou armádou.

Rónan by ten hlas rád nějak utnul, ale neměl na to síly. Sesul se za široký kmen stromu a nasupeně se podíval na zkrvavenou dlaň. Položil luk a trhnutím si rozepnul krví nasáklou košili. Pár centimetrů od pupku měl malou díрку. Vytékala z ní krev jako z vodovodu. Lesem se blížil štěkot psů.

Takhle se necháš načapat, blbče!

Dostal chuť na čerstvé maso a vyrazil na lov. Nechtěl, aby Amálka zabíjení viděla, a tak ji nechal doma obklopenou psy, kteří měli za úkol ji milovat a chránit. A ona měla ráda je. Přítomnost smečky jí pomáhala. Téměř již zapomněl, jak vypadá šťastné dítě, ale pokud to znamenalo neustálé šmejdění, neúnavné žvanění a v podstatě nemožnost dítě utahat, měla Amálka ke štěstí slušně nakročeno. Přesto se za ní stále táhl stín čehosi, co nenávratně ztratila. Jakmile se vzpomínky na maminku, tátu nebo malého brášku Josífka vrátily, Rónan za-

kročil a jemně ji uspal. Škoda, že nejdou špatné vzpomínky jednoduše vymazat.

Přitiskl si zmuchlanou košili na břicho. Bude to dobrý, ujišťoval se v duchu.

Čekali na něj, nebo na ně narazil náhodou? Kráčel lesem s mrtvou laní přehozenou přes ramena. Kdyby neměl hlavu plnou otázek, zda Amálce najde nějakou laskavou péči, anebo zda ji vychová sám, všiml by si neobvyklé tichosti ptáků mnohem dřív.

Když si ticho uvědomil, zbystril. Pak varovně vykřikla straka a Rónan se dal do pohybu. To mu pravděpodobně zachránilo život – ve stejném okamžiku zazněl výstřel.

Sáhl si na bedra. I tam byla díra. Aspoň v tomhle měl štěstí.

Štěkot se blížil. Rónan zavřel oči a uchopil psí mysl. Byli tři. Cítili ho a hnali se na jistotu. Zasáhl tvrdě, na jemnosti nebyl čas. Štěkot nahradilo vrčení a kňučení. Psi se pustili do sebe navzájem a štvance pro ně skončila. Rónan se namáhavě zvedl a těžkopádně se sunul vpřed.

Daleko před ním se ozvalo práskání pušek.

Ne, to ne...

Bez ohledu na bolest se rozběhl. Našli jeho srub a právě pobíjejí smečku. Do hlavy ho udeřilo zoufalé volání o pomoc. Psi bojovali a umírali, volali ho. Amálka ho volala!

Zbývá mu pět kilometrů, je příliš daleko. Vrčel a nadával a do očí se mu draly slzy vzteku. Padal a opět se zvedal, cítil, jak se uvnitř trhá. Věděl, že to nemůže stihnout. Zachytil hrůzou vybičovanou myšlenku Slintajícího boha. Pak byla pryč. Zachytil Kolena. Rval se jako lev, i když byl prostrílený jako řešeto. *Náčelníku!* Potom byl pryč i on.

Lónane! To byla Amálka.

Odváděli ji. Někam, kde zabíjejí děti ve velkém... (Proč, proboha?)

Rónan vyčerpaně padl na všechny čtyři, ze rtu mu visel provazec slin. Byl jen krůček od toho, aby ztratil vědomí.

Děvčátko je pryč. Nemá šanci zjistit, kam ji odtáhli...

Spasiteli!

Šiška? Ten malý hajzlík to přežil?

Sleduj ji! Vyslal Rónan na plné pecky. Doufal, že razance rozkazu Šišku neomráčí. *Přežij to a sleduj ji!*

Zvedl se a plahočil se dál.

Čekají na něj u srubu, to je jasné. Přemýšlel o svém problému pár centimetrů od pupku. Musí to vyčistit a zašít, ale nejdřív se musí dostat domů. Připadal si jako v začarovaném kruhu.

Dobrá, půjde domů. Tyhle lesy zná líp než oni, a stále má dost šípů.

* * *

Nepředpokládali, že se vrátí, a tak srub hlídalo jen pět mužů. Všude ležela těla psů, mouchy hodovaly na dírách v jejich kožiších. Stáj byla prázdná, valacha si odvedli. Rónan tu zkázu sledoval ze vzdálenosti padesáti metrů.

Jak tohle místo našli? Možná některá z vesničanek, které si sem v posledních letech tahal, nebo mlynářka, se kterou se rozešel den poté, co si domů přinesl Amálku. Chtěl děvčátko ochránit, místo toho udělal pravý opak.

Začínal opravdu zuřit.

Vojáci ve svých khaki uniformách a s větvičkami na přilbách nebyli vidět, ale Rónan je cítil. Studoval je, pak si vybral toho nejslabšího.

... jmenuje se Klaus a je mu osmnáct. Ještě neměl dívku. Latríny uklízí nejčastěji ze všech a starší muži mu berou cigarety; takhle si tedy službu vlasti nepředstavoval...

Měl hlad a jeho poslední myšlenka patřila máminým povídkovým vdolkům. Pak se ho zmocnil Rónan.

Klaus se ve svém úkrytu postavil a vyjeveně civěl do hloubi lesa. Jeden voják na něj sykl, co to vyvádí. Klaus na něj namířil a zastřelil ho. Vrtěl přitom hlavou, jako by tomu odmítal uvěřit. Vyrazil směrem ke srubu, dělal toporné kro-

ky, jako by zapomněl používat kolena. V ústrety mu vyběhl další voják. Ptal se, co se stalo, a proběhl kolem něj. Klaus ho střelil do zad.

Rónanovi rychle ubývaly síly. Sesul se do jehličí s ramenem opřeným o smrk, zvedl se mu žaludek a do krku mu vytryskly kyselé šťávy. Odplivl si, ale Klause nepouštěl z vodítka.

Mladý muž zrychlil, vypadal jako loutka vedená opilým loutkohercem. S napřaženou puškou obcházel srub. Srazil se s dalším vojákem. Chvíli na sebe nevěřícně civěli, pak téměř současně spustili palbu. Klaus trefil svého kamaráda ve zbrani do krku, samopal starého válečníka roztrhal Klausovu hrud' na hadry, mladík však proti všem předpokladům pořád stál, a dokonce znovu vystřelil. Oba muži padli současně.

Zbýval poslední. Rónan se zády opřel o smrk. Střílet z luku se naučil ve čtvrtém století od Hunů, od té doby v tom dosáhl absolutního mistrovství. Držet natažený luk vyžadovalo sílu, proto bude střílet bez míření, instinktivně.

Ze srubu se vyplížil velitel zásahu se samopalem v rukách. V podřepu se připlížil ke dvěma ležícím tělům. V okamžiku, kdy kontroloval Klausův pulz, se mu do tváře zabořil šíp až po letky. Válečník, který prošel peklem východní fronty, vyslal do hloubi lesa vzteklou dávku ze

samopalu. O vteřinu později mu druhý šíp zmizel mezi žebry.

Němec se plazil pryč a snažil se přitom ne-
utopit ve vlastní krvi. Rónan tiše nadával a se
zavrčením vstal. Oko i srdce minul o centimetr.
Potácel se za plazícím se vojákem, přidržel se
stromů a vyhýbal se mrtvolám milovaných psů.
Předklonil se a vyzvracel, vyplivl hořké sliny.
Muž ho spatřil a pokoušel se z pouzdra vytáhnout
pistoli. Rónan se k němu pomalu vydal, ze
špalku vyprostil sekeru a za chůze mu ji zase-
kl do lebky.

V kuchyni popadl z police dřevěnou krabici.
Posadil se ke stolu, zvedl víko a vyhrabal ma-
lou lahvičku s černou tekutinou. Obsah jedním
hltem vypil.

Jako by mu do hlavy vtrhlo stádo hořících
koní. Slyšel vše. Šustění listí, pavouka cupitají-
cího po stěně, krev kapající z hrotu šípu.

Slyšel Šišku, který běžel s čumákem u země
a nešťastně u toho klel, stále však držel Amál-
činu stopu.

Tu holčičku vám nenechám, vy bastardi! Už
čistě z principu!

Přehraboval se v krabičce. Vytáhl další la-
hvičku. Část obsahu vypil, zbytkem si polil
krvácející ránu. Cítil, jak mu chladivá tekuti-
na protéká vnitřnostmi. Vyčistí ránu a trochu

zmírní bolest. Oba konce průstřelu zacpal vátou a břicho si ovázal fáčem.

Těžkopádně se zvedl zpět na nohy.

Skupina, která zpackala jeho odstřel, tady bude každou chvíli. Zpod postele vytáhl koženou kabelu, kterou měl připravenou pro podobné případy, a přetáhl si ji přes hlavu.

Prastarý... zaznělo mu v hlavě smutné zakňučení.

Jeden ze statných ovčáků ještě žil. Rónan k němu zaklekl a vzal jeho mohutnou hlavu do dlaní. Pes měl prostřelenou páteř a naštěstí nic necítil.

Zklamali jsme, Prastarý...

Nezklamali, jsem na vás hrdý, uklidňoval ho Rónan. Uvidíme se v příštím životě, příteli. Teď spi.

Počkal, až ovčák zavře oči, a vyrazil za vzdáleným hlasem Šišky.

6

Terén se stával neschůdným. Samael s Lilith kráčeli po hřebeni skalnaté hory, jejíž strmé stěny spadaly po obou stranách do hlubokých roklí. Smíšený les nahradily rozkvetlé keře levandule, šalvěje a mateřídoušky. Do kroku jim vyřvával zástup cikád. Již se nacházeli nad vr-

cholky okolních hor, a dokonce se dostali na úroveň mračen, která nemají kam dál stoupat, a tak se kumulují pod nebeskou blánou, kloužou po ní a těžknou. Horko se s každým krokem zvyšovalo a pot se z nich jen řinul.

„Same, kašleme na to!“ ozvala se zdola Lilith. „To zvíře se stejně brzo zhroučí a já ten sud sama nepotáhnu.“

Samael se ohlédl po člověku, který koulel očima a ztěžka funěl, vypadal, že sebou každou chvíli sekne. Podíval se zpět k vrcholu. Zdál se mu stejně daleko jako včera.

Lilith ho došla a kecla si na zadek. „Jsem utahaná. Nezapomeň, že stejnou štreku taky půjdeme dolů!“

Samael si sedl vedle ní. Uštvaný člověk se vděčně zhroučil na všechny čtyři. Lilith se natáhla, aby si natočila vodu. Naplnila sotva půl plecháčku. Vzala soudek, naklonila ho a z koutku dostala posledních pár kapek.

„Tak, a jsme bez vody,“ zavrčela podrážděně.

Políbil ji na tvář: „Neboj, miláčku, žízni nemůžeme.“

Chvíli se přehraboval v batohu, pak popadl člověka a do žíly mu vrazil kanylu zakončenou hadičkou. Strčil si ji do pusy a nasál jeho krev. Koulel nad tou lahodou očima, aby Lilith trochu zvedl náladu. Lidé měli tělesnou teplo-

tu jen pár stupňů nad bodem mrazu a krev byla příjemně chladivá.

„Ochutnej,“ podával jí hadičku, ze které prýštila chladivá rudá tekutina. „Je osvěžující a plná živin.“

Ochutnala a překvapeně vykulila oči.

„Dobrá vid’?“ smál se Samael a do kanyly vrazil špunt. „Sice se mu rychle obnovuje, ale nesmíme ho vyzunknout naráz.“

„Tak co?“ ptala se Lilith a utírala si pusou. „Zabalíme to?“

„Zastavit nás může jenom naše slabost. Jídla a pití máme dost,“ ukázal Samael na člověka.

„Stejně bych se vrátila,“ zabručela Lilith a hodila ze svahu kamínek.

„Domů k mamince, jo?“ dobíral si ji.

„Až se tam doplahočíme, Same, stejně tam nic nebude. Myslíš, že jsi první, koho to napadlo?“

„To určitě ne. Ale kolik nadšených horolezců znáš?“

„Jenom tebe. Nikdo jiný není takový idiot, aby lezl v tomhle vedru po skalách!“

„Tak vidíš! A potom, co se stalo Ikarionovi, se nikdo moc nehrnul, aby se dotkl nebe.“

„Ikarion byl retardovaný, kdo jiný by chtěl umět létat?“ vysvětlovala Lilith. „Taky ho zavřeli do blázince, hned jak ho vylovili z jezera.“

„To jo, ale dotkl se nebe,“ usmál se Samael.

„Stejně jako tvůj děda?“

„Přesně tak. Přišel při tom o ruku.“ Samael se otočil a ukázal k vrcholu hory. „A stalo se to támhle. Koukej, jak je tady nebeská blána nízko.“

Oba se zadívali k obzoru. Nebe opravdu vypadalo na dosah. Dokonce se zdálo, že se směrem k nim svažuje. Ale to mohl být jen optický klam.

„Jsou to jenom pověry, Same. Stejně jako se říká, že rozbité zrcadlo přináší sedmdesát let smůly nebo že roh jednorožce zlepšuje erekci... Samé nesmysly! Vždyť tohle není ani nejvyšší hora.“

„To ne, ale nebeská blána je tu prý nejtenčí. A znáš to proroctví...“

„Že můžeš nebeskou blánou projít, je jen teorie několika umíněnejch vědátorů! Stejně jako to, že fleky na nebi jsou lidská města, nebo to, že lidský dobytek je tu u nás za trest, protože v minulém životě zhřešil. Jsou to nesmysly, které normálního démona nezajímají, chápeš?“

Samael si vzdychl. „A ty nechceš vědět, co je na druhé straně?“

„Nic tam není,“ zabručela Lilith. „Mě zajímá ekonomika a byznys. Ty máš rodinnou farmu a lovy. Máme kamarády, večírky. Muziku a divadlo. Pití, drogy a sex! Co chceš od života víc?“

Úroda lidského dobytka stále roste a máme se všichni dobře. Proč si musíš život pořád komplikovat nějakýma otázkama?“

Mezerou v mracích Samael nasupeně shlížel na svět pod jejich nohama. Na tenoučku stužku řeky, na Prašnou Křovinu velikosti knoflíku.

„Možná právě proto tě miluju,“ povzdechla si nakonec.

„Podle starého proroctví spáchají lidé zlo tak obrovské, že to ani nebe neunes, blána se ztenčí natolik, že jí budeme moci projít. A horoskopy v novinách říkají, že to má být letos.“

„Horoskopy jsou jenom pověra a o protržené bláně se píše každou chvíli.“

„Ale představ si jenom tu možnost! Mít vchod do jiného světa! Nezapomeň na Promethea, který se na druhou stranu dostal a daroval lidem oheň.“

„Jsou to jenom mýty, Same!“ rozhodila rukama Lilith. Sebrala ze země kamínek a hodila ho po člověku. „Hej ty! Jste vy lidi tam nahoře?“ píchla palcem k obloze.

Soumar na ni vyjeveně civěl.

„Ptám se: žijete tam nahoře?!“ zvýšila hlas.

Soumar začal kňučet a třást se.

„Nech ho, vždyť ho děšíš,“ usmál se Samael. „Lidi přece nemluví, zlato.“

„Dávám ti dva dny, Same,“ zvedla varovně prst. „A jestli do té doby nevylezeme na ten debilní vrchol, tak na to kašlu, popadnu tady kamaráda a mažu zpátky. A Same! Jestli se i pak budeš vzpírat, potrestám tě týdenním celibátem!“

„Jsi sprostá vyděračka, víš to?“ usmál se a políbil ji.

7

Na světě není oddanější tvor než zachráněný pes. Šiška byl malý voříšek, měl však srdce velkého bojovníka a pro Rónana by bez váhání skočil do ohně.

Z bezpečné vzdálenosti sledoval Amálčinu stopu, která se mísila s kyselým zlým pachem jejich uchvatitelů. Dokázal ji sledovat i přes to, že ji zakrýval mrtvý pach zplodin a oleje jejich vozidel. Teď seděl na kraji lesa, hrudníček hrdě vypjatý, a čekal, až k němu přijde prastarý člověk Rónan.

Když utrmácený Rónan ulehl do kapradí, podrbal ho za ušima: *Šikovnej pejsek, tenhle Šiška!*

Voříšek dojatě přešlapoval. Uronil by i nějakou tu slzu, kdyby toho byl schopen.

V údolí pod nimi stála stará vojenská pevnost. Rónan měl dojem, že zde kdysi pobýval.